

Linda Maisväli (ülal) ja Ingel Marlen Mikk ei hoiu emotsioone vaos – Pipi rolli nimel panevad nad mängu kõik, mis suudavad.

"Milline hääl! Milline näitlejameisterlikkus!" ei suuda žüri liikmed koreograaf Jane Miller-Pärnamägi, lavastaja Andres Dvinjaninov ja dirigent Erki Pehk oma imestust varjata.

Pipiks tänu nõiale ja Tanel Padarile

Põltsamaa gümnasist

sa otsustad, et mõni tüdruk so-

resti esindatud, üht-teist And-

"See kõlas nagu päris kontser-

kui ta õhtul valele bussile astus,

ÜKS KÜSIMUS

Andres Dvinjanov
dirigent Erki Pehk oma
imestust varjata.

Pipiks tänu nõiale ja Tanel Padarile

Põltsamaa gümnasist Linda Maisväli paneb kõik kaalule. Rahvusooperi uhkete lühtrite all on ainult tema oma säravate silmadega ning kaks laulu. Üks Raimond Valgretl ja teine Tõnis Mägilt.

Vooremaa tüdruku laupäeval pealinna-visiidil on üksainus soov ja siht – temast peab saama järgmine oranžipatsiline Pipi Rahvusooperi Estonia uues, järgmise aasta märtsis esietenduv muusikaline “Pipi Pikksukk”. Ehki Linda, kes sama raamatut alles paari aasta eest väikevennale õhtujutuks ette luges, möönab, et oleks väga õnnelik ka Annika rolli saades.

“Aga iseloomult olen kindlasti rohkem Pipi kui Annika moodi,” kostab ta kindlameelselt. “Olen väga särtsu täis tüdruk ega istu tüüpiliste eestlaste moodi rahulikult nurgas, käed ristis. Käitun hoopis nii nagu Pipi, kes tahtis kõikidega sõber olla ja suhelda.”

Peaasjalikult uue Pipi-lavastuse tegijatest koosnev žürii näeb sel päeval 170 noorukest rollihikajat. On arstitudeng ja sisekujundajaks õppija, ja muusikakoolide kasvandikke ja koorilauljaid, algkoolilapsi ja juba emaks saanud naisi. On palju Eliisesid ja üks Pipilota.

Lavastaja Andres Dvinjaninovi, dirigent Erki Pehki, endise Pipi Helgi Sallo ja teiste hindajate tööpäev on raske. Kuidas

sa otsustad, et mõni tüdruk sobib üht lastekirjanduse kõige krutskilisemat tegelast mängima, aga mõni mitte? Kuidas sa näed, kas kõlava lauluhääle taga on peidus ka vajalik ports näitlejameisterlikkust?

Andres Dvinjaninovi teab vastuseid. “Laula sedasama lugu nii, nagu sa oleksid väga kuri nõidade pealik, kes tahab kohe lendu minna!” nõuab ta Linda Maisvälist. “Ja nüüd nii, nagu oleksid kõige rõõmsam nõid! Kõige õnnetu!”

Valusad äraütlemised

Eriskummalistest soovidest Dvinjaninovil puudust ei tule. Lavalekippujad peavad selleks tähtsaks päevaks selgeks õpitud lugusid esitama nagu 300kilone paks neegrinaine Mississippijõe ääres.

Nagu Urmas Alenderi, Peeter Volkonski ning Jaanus Nõgisto segu, millesse on lisatud ka tõrtsuke Jaagup Kreemi. Nagu Buratino isa, väsinud papa Carlo.

Nagu 699aastane või veelgi eakam nõid. Nagu Tanel Padar. Nagu soloartist laululaval, keda on saabunud kuulama 30 000 pealtvaatajat ning kelle mikrofon läks ootamatult rikki.

Kõige ohtralt kõlab žürii ees Tõnis Mägi loomingut, aga ka näiteks Olav Ehalat ja Rein Rannapit. Valitud on laule Ruja ning Jaak Joala, Kare Kauksi ja Liisi Koiksoni repertuaarist. Ka muusikalide koorekiht “Mary Poppinsist” alustades ja “Grease’iga” lõpetades saab suu-

resti esindatud, üht-teist Andrew Lloyd Webberilt veel lisaks.

Nii mõnigi häälmurdub ja kaob enneaegu vaikusesse. Mõnel ununevad sõnad. Mõni ei soostu saateta üldse laulma. Mõni ei võta kõrgeid noote välja.

~ “Sa oled juba peaaegu ja rahvusooperi ukсед hakkavad kohe-kohe paotuma, aga mitte veel täna,” lükkab Dvinjaninovi järjekordse rollitahtja tagasi.

Tegelikult on ta püsti hädas. Tal on raske tüdrukutele öelda, et nende lauluoskus on teatrilavale pääsemiseks liiga napp. Et head aega, võite koju minna.

“Seda on nii halb öelda,” agab Dvinjaninovi pärast järjekordset ei-sõna tasakesi. “Miks ta üldse siia tuli?”

“Ta saab vähemalt öelda, et käis rahvusooperis ettelaulmisel,” pakub Erki Pehk kõrvalt.

Dvinjaninovi õnneks jagub talle ka märksa kaunimaid kõlaelamusid. Paarile tütarlapsele on ta naljaga pooleks nõus laulmise eest isegi raha maksma.

Noorte laulunumbrid tõid Pipi Pikksuka endistele osatähtjatele Katrin Karismale ja Helgi Sallole sära silma ning naeratuse suule.

“See kõlas nagu päris kontserdil,” tunnustab ta.

Agas kui sinise sametkanga kaetud žüriilaua ette marsib konkursi noorim osaleja, 11aastane Ingel Marlen Mikk ning esitab veatult Eliza laulu muusikalist “Minu veetlev leedi”, muutub kohtunikekogu täiesti pahviks ning oimetuks. Üks kõige suuremat sorti õun oleks sel hetkel Dvinjaninovi pärani vajunud suhu vabalt sisse mahtunud.

Oimetud kohtunikud

“Olen vaid paar korda suurel laval esinenud, aga laulda armastan väga,” tunnustab Ingel Marlen, kelle näitlejasarmi põhjuseid tuleb otsida perest – tüdruku ema on rahvusooperi sopran Angelika Mikk ja vanaisa sama maja staažikas lavastaja Arne Mikk.

“Õige Pipi peab olema julge, armas ja vallatu,” loetleb Ingel Marlen, kes ise tihtilugu väikesi vallatusi teeb ja süütutesse sekkedustesse satub. Näiteks siis,

kui ta õhtul valele bussile astus, ära eksis ja enam koju minna ei osanud.

Tühi mobiiliaku ei lasknud tal ka kodus muretsevatele vanematele helistada ning õnnelik lõpp saabus alles tüki aja pärast tänu ühele vanamemmele, kes õnnetu tüdruku koju viis.

Ingel Marlen on memmele väga tänulik, aga üks asi kripeldab tal siiani hingel. “Oleksin tahtnud talle tegelikult lilli kingida,” kostab ta vaikselt.

Ossapürgijate üüratust hulgast jääb pärast ettelaulmisi sõelale umbes 15, kellele luuakse sügisel Segasumma Akadeemia. Alles sealsed õpingud näitavad, kes on Pipiks kõige paslikum.

“Kui ma Pipiks ega Annikaks ei saa, siis ehk kutsutakse mind kunagi rahvusooperi mõne lavastuse kõrvalrolli,” loodab Linda Maisväli elurõõmsalt.

Lühtritealune etteaste ei jää tal kaugeltki viimaseks. Sest esiteks laulab Linda kohalikus, 1990. aastate eesti muusikat mängivas bändis, mida tihti tantsuõhtutele kutsutakse.

Teiseks tantsib ta Põltsamaa kultuurikeskuse noorte rahvatantsurühmas Zipelgad. Ja kolmandaks kavatseb ta soakuse kokku koguda ning pärast gümnaasiumi lõpetamist muusika- ja teatriakadeemiasse sisse saada. Näitlejaks, loomulikult.

Ning spunki otsima hakkab ta samuti. “Küllap ma selle oma tegudest ja olemistest ka üles leian,” usub Linda.

ANNELI AASMÄE

ÜKS KÜSIMUS

Mida on meil praegu Pipilt õppida?

ANU KAAL

endine Pipi

Ennekõike elujaatust, mis on minu meelest Pipile kõige omasem iseloomujoon.

Ja muidugi ei tohiks unustada tema kreedot: “Kui süda on soe ja lööb nagu vaja, ei siis ole külmumist karta!”

Ma ei ütleks, et Pipi mängimine oleks just minu mõttemaailma muutnud, aga lihtsat ellusuhtumist, optimismi ja rõõmsameelsust süstis ta minusse küll. Et ta palju krutskeid tegi, mis ontlikele lapsevanematele ei meeldinud, on iseasi.

“Arge minu pärast muretsege, mina saan alati hakkama,” ütles Pipi laevaga Segasumma suvilasse jõudes madrustele, ja ma olen kindel, et tänu oma ettevõtlikkusele tuleks ta ka tänases Eestis suurepäraselt toime. Kas ta just asju otsima hakkaks, seda ma ei tea – võib-olla süveneks ta hoopis virtuaalmaailma?